

Nr 414.

Av herr **Höglund m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, angående ny definitiv löneroglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition till innevarande års riksdag (nr 183) angående ny definitiv löneroglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m. få vi, i vad förslaget rör landskanslister och landskontorister, härmed anföra följande:

Den 11 maj 1923 överlämnade 1902 års lönerogleringskommitté till Kungl. Maj:t förslag till ny definitiv löneroglering för befattningshavare vid länsstyrelserna.

I fråga om den till antalet största gruppen av manliga befattningshavare därstädes, landskanslister och landskontorister, erinrade kommittén, hurusom vid framläggandet av det förslag till löneroglering för länsstyrelserna, som förelades 1917 års riksdag, vederbörande departementschef bland de tjänstemän inom andra verk, med vilka landskanslister och landskontorister närmast kunde böra jämföras, jämväl upptagit postexpeditörer och kontorsskrivare vid statens järnvägar, vilka nu vore placerade i lönegrad motsvarande B. 8 enligt avlöningsreglementet för befattningshavare vid statsdepartement med flera verk. Att placera landskanslister och landskontorister i högre lönegrad än den anförda ansåg kommittén icke böra ifrågakomma, utan syntes det kommittén vara en skälig placering, om dessa tjänstemän hänfördes till lönegraden B. 8 enligt nämnda avlöningsreglemente.

Genom remiss den 5 juli 1923 anbefalldes Kungl. Maj:t bl. a. länsstyrelserna att avgiva utlåtande över lönerogleringskommitténs förslag.

I anledning härav ingick föreningen Sveriges landskanslister och landskontorister till länsstyrelserna med framställning, att länsstyrelserna på i framställningen anförda skäl måtte vid avgivande av yttranden i ämnet föreslå bättre avlöningsförmåner för landskanslister och landskontorister än lönerogleringskommitténs förslag innebure. Denna framställning behjärtades också av länsstyrelserna. Ifråga om landskanslisters och landskontoristers placering å löneplanen föreslogo femton länsstyrelser lönegraden B. 9, fem lönegraden

B. 10, två en uppdelning av tjänsterna i två klasser med placering i lönegraderna B. 10 och B. 9 samt återstående två länsstyrelser högre lönegrad än B. 8.

Länsstyrelsernas yttranden hava i den kungl. propositionen endast i förbigående omnämnts. Då emellertid länsstyrelsernas uttalanden om arten och omfattningen av vederbörandes arbetsåligganden torde få anses vara av stor betydelse för förevarande frågas bedömande, tillåta vi oss att av ifrågasvarande utlåtanden, i vad de röra landskanslister och landskontorister, återge följande:

Östergötlands län.

Landskanslister och landskontorister, som dock utförde ett för länsstyrelserna mycket betydelsefullt arbete och på vilkas noggrannhet och omdöme ganska stora fordringar måste ställas, hade av löne regleringskommittén föreslagits i allt för låg lönegrad och detta särskilt som genom den ökade arbetstiden deras möjlighet till inkomster utom tjänsten avsevärt kringskures. Det finge också anses ganska anmärkningsvärt, att för dessa tjänstemän, vilkas avlöningsförmåner för närvarande vore de minst tillfredsställande, kommitténs förslag skulle innebära en mindre löneökning än för någon av övriga grupper tjänstemän, fränsett avdelningscheferna. Det arbete, som utfördes av landskanslister och landskontorister, berättigade dem till fullo till en mera gynnad ställning i avlöningshänseende, varför länsstyrelsen förordade dem till placering i lönegraden B. 10.

Jönköpings län.

Flera sådana tjänstemannagrupper inom förvaltningen med vilka landskanslisters och landskontoristers arbete och ansvar kunde jämföras, hade erhållit en förmånligare placering på löneskalan. Länsstyrelsen hemställde därför om deras inrangering i lönegraden B. 9.

Gotlands län.

Länsstyrelsen hade särskilt fäst sig vid den för landskanslister och landskontorister oförmånliga förskjutningen i avlöningshänseende gent emot närmast högre tjänstegrad eller länsnotarier och länsbokhållare av andra graden. Under hänvisning till den av ovannämnda förening gjorda framställningen ansågo sig länsstyrelsen böra förordade att landskanslister och landskontorister placerades i lönegraden B. 9.

Blekinge län.

Vid tidigare löne regleringar hade landskanslister och landskontorister fått åtnjuta en avlöning, som i jämförelse med tjänstemän i andra verk varit en uppenbar underskattning av deras i flera avseenden krävande arbetsåligganden. Deras tjänstegöromål krävde i hög grad erfarenhet och insikt, och ofta bleve befattningarna sluttjänster. Länsstyrelsen förordade tjänsternas inrangering i lönegraden B. 9.

Kristianstads län.

Löneregleringskommitténs förslag rörande landskanslister och landskontorister kunde ingalunda anses motsvara deras berättigade anspråk i avlöningshänseende. Den starka ökning i länsstyrelsernas arbetsbörda, som under de senare åren ägt rum, hade nödvändiggjort, att nämnda tjänstemän måst påläggas arbetsuppgifter av vida mer kvalificerad natur än förr möjligen varit fallet, och stora krav hade måst ställas på såväl deras arbetsförmåga som deras insikter i gällande författningar i de olika ämnen, som berördes av länsstyrelsens arbetsuppgifter. Men hänsyn härtill och på grund av vad föreningen Sveriges landskanslister och landskontorister i sin framställning till länsstyrelsen anført, kunde länsstyrelsen icke finna annat, än att berörda framställning måste anses fullt befogad, vadan länsstyrelsen hemställde, att ifrågavarande tjänstemän uppfördes å lönegraden B. 10.

Malmöhus län.

1908 års lönereglering hade tillfört landskanslister och landskontorister allt för låga avlöningsförmåner i jämförelse med andra. Vid denna lönereglering fingo dessa tjänstemän visserligen absolut taget i förhållande till förut havda löneförmåner en bättre löneökning än övriga länsstyrelsens tjänstemän, men trots detta ansågo sig länsstyrelsen lika säkert kunna påstå, att denna kår allt fortfarande blivit oskäligt lågt avlönad i jämförelse med andra med likvärdigt arbete. Tjänstemännens tillbakasatta ställning syntes i viss mån hava påverkat löneregleringsförslagen, så att kåren i förhållande till andra haft svårt att återvinna vad som förlorats genom tystlåtenhet och förnöjsamhet. Detta borde i någon mån tagas i betraktande, då det gällde att inpassa dessa tjänstemän i löneskalan. Mångsidigheten i länsstyrelsernas göromål ställde stora krav på landskanslisters och landskontoristers omdömesförmåga och författningskännedom, och göromålens mängd ställde krav på betydande arbetsförmåga. Om och i den mån icke alla fullt motsvarat dessa krav, måste detta förklaras genom det ytterst beklagliga förhållandet, att löneförmånerna varit oskäligt klena och att rekryteringsmöjligheterna tidvis icke medgivit tillräckligt noggrant urval. Befordran till ordinarie i Malmöhus län hade skett sent och efter ett långvarigt arbete som extra, vadan vid befordran dessa tjänstemän suttit inne med en betydande kompetens. Och detta icke allenast praktiskt utan även teoretiskt. Länsstyrelsen vore för göromålens gång så beroende av hur dessa befattningar bleve besatta, att det för länsstyrelsen framstode som ett intresse av synnerlig vikt, att de erhöles en tillfredsställande ekonomisk ställning, så att ombyte icke allt för ofta behöfde ske. Vissa poster, som nu omhänderhades av dessa tjänstemän, vore av den vikt och kvalifikation, att det för avdelningscheferna bleve högst betungande, då ombyte behöfde äga rum och en ny person måste på posten inläras och intränas. Det hade allt mera blivit så, att ordinarie landskanslister och landskontorister måst påläggas arbete av kvalificerad art, och det mera maskinella arbetet hade lämnats åt extra arbetskrafter. Ju bättre lönevillkoren bleve för landskanslister och landskontorister desto bättre kunde dessa

tjänster rekryteras och desto lättare kunde juridiskt bildade arbetskrafter undvaras för göromålens besörjande. Att jämställa de nu ifrågavarande befattningarna med exempelvis kontorsskrivare vid järnvägarna eller postexpeditörer kunde förvisso icke vara riktigt. De instruktioner, som dessa senare måste känna för att rätt sköta sina tjänster, kunde ju vara nog så vittomfattande, men, sedan de en gång inlärts, vore arbetet i allo maskinellt. Av landskanslister och landskontorister måste mera fordras, innan de kunde påräkna befordran. I sämre ställning syntes de under inga förhållanden böra sättas än exempelvis kammarskrivarna vid tullverket. Det vore emellertid för verkets bästa nödvändigt, att länsstyrelsen ägde möjlighet att placera de bäst kvalificerade i en än högre lönegrad. Då registratorerna i riksbankens avdelningskontor placerats så högt som i 11:e lönegraden, kunde det med fog begäras, att de bäst kvalificerade landskanslisterna och landskontoristerna placerades i åtminstone lönegraden B. 10. Säkerligen krävdes icke av någon registrator i riksbanken vare sig kvalitativt eller kvantitativt ett arbete, som med fog kunde jämföras med det, som fordrades av de bäst kvalificerade landskanslisterna och landskontoristerna. Länsstyrelsen hemställde på grund härav, att av de vid länsstyrelsen anställda landskanslisterna och landskontoristerna halva antalet uppfördes i lönegraden B. 10 och de övriga i lönegraden B. 9.

Göteborgs och Bohus län.

Länsstyrelsen kunde icke dela löne regleringskommitténs uppfattning, att det icke borde ifrågakomma, att landskanslister och landskontorister placerades i högre lönegrad än postexpeditörer och kontorsskrivare vid statens järnvägar. Inom andra tjänstemannagrupper funnes tjänstemän, med vilka landskanslister och landskontorister kunde fullt jämföras och som upptagits i högre lönegrad, exempelvis kammarskrivare vid tullverket och kammarskrivare vid riksbanken. Länsstyrelsen ville icke förneka, att uti den motivering, som av föreningen Sveriges landskanslister och landskontorister framlagts till stöd för sin framställning till länsstyrelsen, flera skäl framhållits, som väl talade för en placering av förenämnda tjänstemän i en högre lönegrad än den av kommittén föreslagna. Länsstyrelsen ville särskilt framhålla den relativt sena tidpunkt, då ordinarie anställning vunnes, ävensom de vid jämförelse med andra jämställda tjänstemannagrupper sämre befodringsutsikterna. Anställningsåldern för en landskanslist eller landskontorist vore omkring 30 år, då den till ordinarie tjänsteman befodrades i allmänhet hade bakom sig ett minst tioårigt arbete i statens tjänst för en relativt låg avlöning, antingen som biträde å häradskskrivare- eller landsfiskalskontor eller såsom extra tjänsteman vid länsstyrelsen. De utsikter till befordran, som funnes för dessa tjänstemän, därest de icke avlagt juris kandidatexamen, vore landsfiskals-tjänst eller för en student jämväl häradskskrivartjänst, där medelutnänningsåldern vore omkring 40 år. För mängden bleve den första anställningen slut-tjänst. Länsstyrelsen ifrågasatte därför, huruvida icke, med en allmän upp-flyttning för förevarande tjänstemän i lönegraden B. 9, i de större länen en

del av där anställda landskanslisterna och landskontoristerna kunde upptagas i lönegraden B. 10 på samma sätt som en olika gradering gjorts beträffande kammarskrivarna vid riksbankens större kontor. Förhållandena beträffande arten av de arbeten, som utfördes av dessa tjänstemän, ställde sig väsentligen olika i olika län. Uti ett län av en storlek som Göteborgs och Bohus län och den arbetsmängd, som påvilade länsstyrelsen, måste en uppdelning av arbetet ske, som medförde att åt även lägsta tjänstemannagraden anförtroddes en hel del arbeten av den kvalificerade beskaffenhet, att de i vanliga fall skulle utföras av länsnotarier och länsbokhållare.

Älvsborgs län.

Länsstyrelsen ansåge »klagomålen» i föreningen Sveriges landskanslisters och landskontoristers framställning till länsstyrelserna befogade. Den alltjämt fortgående stegringen i göromålen nödvändiggjorde, att avdelningscheferna i tämligen vidsträckt omfattning kunde lita just till dessa tjänstemäns rutin och erfarenhet. Genom fögderiförvaltningens omorganisation hade utsikterna till befordran minskats, speciellt för landskontoristerna, i det att länsbokhållarna mera än förut aspirerade på häradsskrivartjänst, som utgjorde landskontoristernas nästan enda befordringsmöjlighet. Genom arbetstidens utsträckning och göromålens mängd minskades om icke uteslötes möjligheterna till inkomster utom tjänsten. Med hänsyn härtill och till ökningen i levnadskostnaderna hemställde länsstyrelsen, att landskanslisters och landskontorister måtte hänföras till lönegraden B. 9.

Skaraborgs län.

Länsstyrelsen funne föreningen Sveriges landskanslisters och landskontoristers framställning värd allt beaktande med hänsyn till ej mindre den arbetsförmåga och ständiga vaksamhet, som krävdes av landskanslisters och landskontorister, än även de små befordringsmöjligheter, som för dem förefunnes på grund av den ökning i deras antal, som skett i och med fögderiförvaltningens omorganisation, då en mängd arbetsuppgifter överflyttats till länsstyrelsen. Ifrågavarande befattningshavare borde icke inrangeras i lägre lönegrad än B. 9.

Värmlands län.

Länsstyrelsen funne de skäl, som av föreningen Sveriges landskanslisters och landskontorister anförts till stöd för uppflyttning i högre lönegrad än den, som löneregleringskommitténs förslag för dem upptagit, synnerligen beaktansvärda.

Örebro län.

Länsstyrelserna hade att handlägga de mest skiftande slag av ärenden, och, då det på grund av göromålens och ärendenas mängd icke vore vederbörande föredragande möjligt att i detalj övervaka och meddela föreskrift för varje särskilt fall, måste icke ringa krav ställas på landskanslisters och landskontoristers såväl författningskänedom som vakenhet och ordningssinne. Länsstyrelsen hemställde om ifrågavarande tjänstemäns placering i lönegraden B. 9,

Västmanlands län.

Landskanslistor och landskontorister borde under inga förhållanden erhålla lägre placering än i lönegraden B. 9. De hade själva i sin framställning till länsstyrelsen anfört skäl av stor styrka för en högre placering än löneredlingskommittén föreslagit. Länsstyrelsen ville endast än starkare än tjänstemännen själva gjort understryka det faktum, att den kvinnliga arbetskraftens alltmer utsträckt användning inom länsstyrelserna vore ägnad att på de manliga ordinarie tjänsterna av lägsta grad överföra mera kvalificerade arbetsuppgifter, ett förhållande, som direkt nödgade länsstyrelsen att skärpa fordringarna å dessa tjänstemäns icke blott praktiska utan även teoretiska utbildning.

Jämtlands län.

Landskanslistor och landskontorister borde under inga förhållanden hänföras till lägre lönegrad än B. 9. På grund av länsstyrelsens ständigt växande arbetsbörda hade kraven på dessa tjänstemäns arbete ökats både i kvalitativt och kvantitativt avseende. Avdelningscheferna vore nödsakade att i vida större omfattning än förut varit fallet lita sig till dem, icke blott vid ombesörjande av en mångfald löpande ärenden, vilkas handläggning fordrade rutin och stor noggrannhet, utan även vid handledningen och övervakandet av den talrika, mindre erfarna extra personalens arbete. Ofta måste de anförtros göromål, som egentligen varit avsedda att utföras av tjänstemän med högre utbildning. Anhopningen av ärenden fordrade icke sällan, att deras normala arbetstid väsentligt överskredes. Hos dessa tjänstemän förutsattes framförallt pålitlighet och god arbetsförmåga men jämväl duglighet och ett praktiskt omdöme. De utgjorde därför ett viktigt led i länsstyrelsernas organisation och borde i lönehänseende tillförsäkras en betydligt bättre ställning än de hittills åtnjutit. Befordringsmöjligheterna hade blivit små till följd av dessa tjänstemäns ökade antal och i någon mån även genom fögderiförvaltningens omorganisation blivit i icke oväsentlig grad försämrade.

Norrbottens län.

Under åberopande av de skäl, som av föreningen Sveriges landskanslistor och landskontorister uti en till löneredlingskommittén avgiven framställning i ärendet anförts, hemställde länsstyrelsen om sådan ändring i kommitténs förslag, att ifrågavarande tjänstemän placerades i högre lönegrad, förslagsvis B. 10. Särskilt ville länsstyrelsen betona, att för dessa befattningshavare, som nu för erhållande av en anständig bärning i väsentlig grad måste hava varit hänvisade till extra inkomster, bestämmelsen om sju timmars tjänstgöring komme att avsevärt försvåra deras utsikter att för framtiden erhålla dylika, samt att landskanslist- och landskontoristtjänsterna nu mera än förr vore att betrakta som sluttjänster.

Stockholms län.

Det kunde enligt länsstyrelsens förmenande icke vara riktigt att, såsom löneredlingskommittén funnit skäligt, jämföra landskanslistor och landskonto-

risten med postexpeditörer och kontorsskrivare vid statens järnvägar. De arbetsuppgifter, som ålåg landskanslisterna och landskontoristerna, vore nämligen av helt annan art än de, som utfördes av de nämnda tjänstemännen vid kommunikationsverken, samt berörde på helt annat sätt allmänhetens enskilda rätt. Vikten av att dessa tjänstemän, som vid handläggningen av nästan alla länsstyrelsens göromål stode i direkt beröring med allmänheten, icke underbetalades vore tydlig. Med avseende härpå och då dessa tjänster numera för sina innehavare ofta bleve sluttjänst, hemställde länsstyrelsen, att landskanslisterna och landskontoristerna uppfördes i lönegraden B. 9.

1924 års landstatslönesakkunniga hava föreslagit en uppdelning av landskanslist- och landskontoristtjänsterna i två klasser med placering i lönegraden B. 10 och B. 9.

Den kungl. propositionen utmynnar i förslag att landskanslisterna och landskontoristerna placeras i lönegraden B. 8 (nya B. 15).

Efter att närmare hava satt oss in i förevarande ärende hava vi icke kunnat komma till annan uppfattning än, att den avlöning, som enligt regeringsförslaget skulle tillkomma landskanslisterna och landskontoristerna, är allt för låg och i många fall icke medför någon förbättring alls i de nu utgående avlöningsförmånerna, om hänsyn toges till den utsträckning i arbetstiden av en timma om dagen, som ett genomförande av löne regleringen medför.

Enligt nu gällande avlöningssystem erhåller en landskanslist i Göteborg under första kvartalet 1925 följande avlöning för månad räknat:

lön och tjänstgöringspenningar	Kronor 200: —
tillfällig löneförbättring	» 50: —
ortstillägg	» 8: 33
	<hr/>
	säger Kronor 258: 33
dyrtidstillägg	» 100: —
	<hr/>
	Summa 358: 33

Detta är ersättningen för i genomsnitt 26 arbetsdagar à 6 timmar eller 156 timmar.

Enligt det nya avlöningsreglementet blir antalet arbetstimmar under en månad 182 (= 7 × 26). Med denna arbetstid skulle avlöningen enligt nu gällande grunder bli Kronor 418: 05 $\left(= \frac{358: 33 \times 182}{156} \right)$.

Vid placering i lönegraden B. 8 skulle tjänstemannen under samma kvartal erhålla en månadsavlöning av	Kronor 350: —
vartill kommer dyrtidstillägg	» 73: —
	<hr/>
	Summa Kronor 423: —

Den verkliga avlöningförbättringen blir således endast 4 kronor 95 öre per månad.

Närmast högre tjänstegrad vid länsstyrelserna, länsnotarier och länsbokhållare av andra lönegraden, hava föreslagits till placering i lönegraden B. 13 (nya B. 21).

Tjänsteman av denna grad i Göteborg erhåller enligt nu gällande avlöningssystem under 1:sta kvartalet innevarande år följande avlöning per månad eller för 156 arbetstimmar:

lön och tjänstgöringspenningar	Kronor 266: 67
tillfällig löneförbättring	» 62: 50
ortstillägg	» 12: 50
	<hr/>
	säger Kronor 341: 67
dyrtidstillägg	» 132: —
	<hr/>
	summa Kronor 473: 67

Med en arbetstid av 182 timmar per månad skulle avlöningen enligt nu gällande grunder bli $\frac{(473: 67 \times 182)}{156} = 552: 61$ Kronor.

Enligt regeringsförslaget skulle samme tjänsteman under samma tid erhålla en månadsavlöning av	Kronor 517: 50
vartill kommer dyrtidstillägg	» 108: —
	<hr/>
	summa Kronor 625: 50

Avlöningsförbättringen här skulle med hänsyn tagen till den utsträckt arbetstiden bli 72 kronor 89 öre (= 625: 50 — 552: 61) per månad.

Om man bortser från såväl tillfällig löneförbättring som orts- och dyrtidstillägg, är den nuvarande löneskillnaden emellär för å ena sidan länsnotarier och länsbokhållare av andra graden och å andra sidan landskanslisterna och landskontoristerna 800 kronor per år.

Enligt regeringsförslaget blir motsvarande löneskillnad i ortsgрупп A 1,710 kronor, i ortsgрупп B. 1,770 kronor, i ortsgрупп C. 1,830 kronor, i ortsgрупп D. 1,890 kronor, i ortsgрупп E. 1,950 kronor, i ortsgрупп F. 2,010 kronor och i ortsgрупп G. 2,070 kronor.

Klyftan i avlöningshänseende har alltså mer än fördubblats.

Löneökningen blir — bortsett från arbetstidens utsträckning — följande:

för länsnotarier och länsbokhållare av andra graden

i ortsgрупп A	Kr. 1,960 (5,160—3,200) eller 61,25 procent
» » B	» 2,170 (5,370—3,200) » 67,81 »
» » C	» 2,380 (5,580—3,200) » 74,37 »
» » D	» 2,590 (5,790—3,200) » 80,93 »
» » E	» 2,800 (6,000—3,200) » 87,50 »
» » F	» 3,010 (6,210—3,200) » 94,06 »
» » G	» 3,220 (6,420—3,200) » 100,62 »

för landskanslisterna och landskontoristerna

i ortsgрупп A	Kr. 1,050 (3,450—2,400) eller 32,81 procent
» » B	» 1,200 (3,600—2,400) » 37,50 »

i ortsgrupp C	Kr. 1,350 (3,750—2,400) eller 42,18 procent
» » D	» 1,500 (3,900—2,400) » 62,50 »
» » E	» 1,650 (4,050—2,400) » 68,75 »
» » F	» 1,800 (4,200—2,400) » 75,0 »
» » G	» 1,950 (4,350—2,400) » 81,25 »

Om landskanslister och landskontorister skulle erhålla samma procentuella löneökning som förslaget innebär för länsnotarier och länsbokhållare av andra graden, skulle deras avlöningar bestämmas sålunda:

i ortsgrupp A	kronor 3,870: —
» » B	» 4,027: —
» » C	» 4,184: —
» » D	» 4,342: —
» » E	» 4,500: —
» » F	» 4,657: —
» » G	» 4,814: —

Dessa avlöningar ligga närmast lönegraden B. 10 (nya 17:e). Den procentuella beräkningen av avlöningarna är naturligtvis — om man tager i betraktande ett för båda tjänstemannagraderna gemensamt existensminimum — till de svagast avlönades nackdel, men vi hava velat framhålla, att även med en sådan beräkningsgrund landskanslister och landskontorister äga rättighet att bliva placerade i högre lönegrad än den regeringsförslaget för dem upptager.

Vi ha velat göra jämförelser mellan ovannämnda två tjänstemannagrupper av den anledning, att för en jämförelse med kommunikationsverkens tjänstemän inga anknytningspunkter finnas. Vi vilja dock erinra, att vid 1908 och 1917 års löneregleringar i fråga om landskanslister och landskontorister jämförelse ägt rum med förutom postexpeditörer och kontorsskrivare vid statens järnvägar jämväl följande befattningshavare vid statens järnvägar, riksbanken och tullverket, vilka enligt nu gällande löneregleringar äro placerade i lönegrader, som motsvara nedan angivna:

Vid *statens järnvägar*:

bokhållare B. 10

vid *riksbanken*:

registrator i Stockholm, Göteborg och Malmö B. 14

registrator vid övriga avdelningskontor B. 11

vid *tullverket*:

kammarskrivare B. 9

med rätt att under vissa förhållanden uppflyttas i B. 10.

Efter tiden för nämnda löneregleringar hava vid riksbanken inrättats kammarskrivartjänster, vilka äro placerade i 10:e och 9:e lönegraderna.

Det arbete, som utföres av landskanslister och landskontorister, är enligt vad av länsstyrelsernas yttranden framgår av mycket kvalificerad beskaffenhet,

och framgår det otvetydigt av den i frågan förebragta utredningen, att ifrågavarande tjänstemän under de senaste åren allt mer fått övertaga arbetsuppgifter, som tidigare påvilat länsnotarier och länsbokhållare. Det mera mekaniska arbetet har, i den mån arbetsuppgifterna vuxit, avlastats på kvinnliga biträden och extra tjänstemän. I de större länen torde det vara många landskanslist- och landskontorist- eller landskontoristtjänsterna, som utföra lika kvalificerat arbete, som det en länsnotarie eller länsbokhållare av andra graden har sig ålagt. Detta framgår också tydligt av vad länsstyrelserna i de större länen härom anført. Vi vilja också hava understrukt, att landskanslist- och landskontoristtjänsterna i många fall bliva sluttjänster, medan så endast i undantagsfall blir förhållandet i fråga om länsnotarie- eller länsbokhållaretjänsterna.

Vi kunna därför icke finna annat, än att klyftan i avlöningshänseende mellan ifrågavarande två tjänstemannagrupper icke bör vidgas, snarare borde den minskas. I allt fall bör den procentuella avlöningsökningen icke bliva mindre för den lägre graden än för den högre.

Med hänsyn härtill anse vi den lägsta placering, som kan ifrågakomma för landskanslist- och landskontorist- eller landskontoristtjänsterna, vara lönegraden B. 10 (nya 17:e).

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen ville besluta, att vid förestående lönereglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna landskanslist- och landskontorist- eller landskontoristtjänsterna hänföras till lönegraden B. 10 (nya 17:e) enligt avlöningsreglementet för befattningshavare vid statsdepartement med flera verk.

Stockholm den 16 april 1925.

C. W. O. Höglund.

Harald Hallén.

Algot Sjöström.

Ernst Lindley.

Erik Röing.